

МАКЕДОНИЯ ше излиза дваждь въ седмицъта, въ Сръджъ и въ Сжбб-шкя. — Цѣна продадена за година двата листа седмь болы меджидиета, за единъ-тъ само, кой да е, четыри болы меджидии. А за шестъ мѣсеца, два-та листа 4 болы меджидии, а е-динъ 2 1/2, както въ Цариградъ тукъ той и на всаждь новина. — Единъ листъ има 60 гары.

Писма не освободемъ отъ пощенскы пла-та и нържавия за вѣстия не съдружени съ продадена не ся приѣматъ.

МАКЕДОНИЯ.

Листъ за Политикъ и Книжевность.

Подписка-та на спомоществованѣ-та става въ Цариградъ при Редакторъ и издавала на **МАКЕДОНИЯ**, П. Р. Славейкова, при *Одумъ-Каликъ* № 68. А по-вня при определенъ настоятели, ко-то и отговарятъ за вѣстия-та. — Статии и писма за общолезны работи вѣставятъ ся безъ плаща, а за частны извѣстия плаща са по единъ ар за редьма.

На настоятели се уставля по петъ на сто отъ цѣнкъ на спомоществованѣта като събрахо отъ три спомоществованѣта нагоръ.

ПРИТУРКА на "МАКЕДОНИЯ" (Отъ 28-й Февруарий, 1870.)

Не е имало праведно дѣло което рано или късно да не въстържествува. Ный смь честити и съ душевно удоволствие извѣстиями на нашитѣ съотчественници, че и праведното наше дѣло по червонийтъ ни въпросъ **ВЪСТЪРЖЕСТВУВА**.

Высокославното Правительство на Н. Имп. Величество Султана врач днесъ на нашитѣ прѣдставители фермантъ съ който ся припознава отдѣленіето на народитѣ въ Българскъ Черквъ отъ гръцкѣ-тъ.

Въ този святъ случай увѣрени смь че всикутъ наши съотчественници и въ четыриѣ точки на столицѣтъ ще ся стекатъ у-трѣ, недѣля на Българскѣтъ нашъ на Фенеръ Черквъ да съединятъ молитвы-тъ си съ насъ за здравіето и дълголетнѣието на Н. В. Султана и Высокославното Негово Правительство.

Цариградъ, 2-ий Мартъ, 1870.

Споредъ както съ притуркѣтъ ся извѣстиха, зачера въ сбѣжъ на 28 Февруария Негово Высочество В. Везиръ Али Паша, като повика на В. Портъ членовѣтъ отъ сѣбнатѣ Българо-Гръцкѣ комисіи, която бше съставена прѣди нѣколко врѣме за разискваніе на церковный Гръко-Българскый въпросъ, врач и на двѣтъ страни Императорскыйтъ Фермантъ който нарежда какъ да стане рѣшеніето на този въпросъ.

Отъ сънародничѣ-тъ ни членове на тази комисія Н. Бл. г-нъ Г. Крестевичъ и Н. Бл. г-нъ Пв. Пенчовичъ, съдѣй причинитѣ благодаренія на Н. Выс. отвизатъ да занесатъ и прѣдлажатъ този Императорскый Хатъ на Првосвѣщенническыйтъ ни Сѣборъ въ Орта-Кюю. Тѣй сяцо по рѣчьна заповѣдъ на Н. Выс. и Гръцкыйтъ членове, Христанъ Ефеуди и Ал. Кара-Теодроти отиватъ да занесатъ другъ единъ экземпляръ отъ истыйтъ Хатъ на Н. Всеа. Гръцкыйтъ Патріархъ, (кого то обаче, споредъ свѣдѣніята на гръцкыйтъ вѣстници, като найприятъ твърдъ болель, отъ извѣстиятъ причина на паданіето, не му го врачли.)

Вчера въ Недѣля на 1-й Мартъ всичкый нашъ Првосвѣщенническый Сѣборъ слѣзе на народитѣ ни черквъ на Фенеръ, дѣто бше ся стекло вече едно довольно множество народъ; и слѣдъ Божественнѣ-тъ службѣ испъ ся славословѣ и многогльтвеніе за честитый ни царъ, послѣ което Н. Првсв. Г-нъ Макариополскый Патріархъ каза едно трогателно слово върху сполучиваніето на тази царскъ милость, да ся даде край на този въпросъ. Словото, искусство съставено штогъ при съобщеніето на радостното извѣстие да ся напоинятъ и старанията и страданията на всику когто съ ся подвизавали въ това свято дѣло, направи мнозина да проль-ѣтъ слъзы отъ радостъ и умиленіе, но-особенно при поменуваніето на името на блаженнопочившийтъ ни Свещенноначальникъ Авксентий. Но скоро това общо умиленіе ся прѣобърна на всеобща радостъ: при споменуваніето на даденыйтъ Императорскый Хатъ, Н. Првсв. Г. И-ларіонъ Ловченскый извади фермантъ отъ

пазвъ и го показа на народа. — "Диги-но го по-вмыско да го видима оснѣна, ся чу гласъ отъ народътъ и неговото желаніе быде на частъ испытане, послѣ което споредъ съдържаніето на словото, силны възвания *Да живѣе Султанъ Абдумъ-Азизъ!* придружени съ живы рѣклопесканы ся послѣдувахъ на дваждь на триждь и най-послѣ, при свършваніето на словото, свършихъ съ *Да живѣе Патріархъ* (Макариополскый).

Отъ черквъ првосвещенничкы ни миняхъ на срѣщъ въ народный метохъ, дѣто мнозинагы послѣдувахъ и тамо въ общыкъ стаиъ ся проче и испъкува на присѣдствующытъ съдържаніето на Императорскый тойъи Хатъ.

Съ извѣстваніето за *рѣшеніето на въпросъ*, безъ да ся спирамъ да правимъ ни най-малко разсѣжденіе върху това нити какъвто и да съ разисканіе врѣзъ начинѣтъ на рѣшаваніето, ный стаиамъ на прагътъ дѣто ни довожда таиъ и обрамачи всикуто си внимание на прѣ-ватъ крачка койкото ще направимъ вени-ца сега като народъ и особенно духове-нството наше което днесъ ся тура вече званично на чело на този народъ.

Какво ще правимъ ный сега?

Това е въпросътъ който настала днесъ ни по добръ, това е първийтъ възелъ отъ бескраинѣтъ вървоцидъ съ тѣквѣтъ вѣ-зъмъ, койкото ни турѣ въ рѣжкѣтъ рѣшаваніето на този въпросъ и койкото да те-глимъ ще ни наложѣ положеніето което земамъ, а теченіето на врѣмето ще иска отъ насъ наредъ единъ по единъ да ги раз-верзвамъ. Но, рѣшаваніето на тѣзи въ-просы, ще ни забляжатъ, не е никакъ мѣ-чно понеже е въ нашитѣ рацѣ. Съгласны смь, но ще приложимъ да кажемъ, че то ще бжде твърдъ лесно, но само ако бждемъ разумно-дѣтели и искрени въ законныйтъ интересы на народътъ; напро-тивъ обаче рѣшаваніето на тѣзи, тѣи да кажемъ, вѣтрѣшны въпросы ще бжде не-само много мѣчно, но и опасно отъ впе-зати и губельно скѣсвачіе на вървоци-дѣтъ ако ный ся увлечемъ въ черзбор-рицъ отъ страсти и своекорыстія, или ся прѣдадемъ на дѣлность да очакваме велико на готово.

Сека читателитѣ ни не мьсалтъ че тѣзи ни думы ся отнасятъ до тѣснийтъ кругъ на Првосвещенническыйтъ ни Сѣборъ, или на неслобенкѣтъ още Цариградскѣтъ община. Не; тѣ ся отнасятъ до всичкый народъ, до всичкыѣ общины когто ще влзатъ въ състаъ на прино-зватѣтъ ни вече отъ Имп. Правительство Народнъ Черквъ. Зашто на всичкыѣ съ-дѣйствіето е необходимо за утвърденіето на тѣзи пожелания черквъ на койкото, лека го кажемъ, смрѣжаніето само очерта-ва Императорскыйтъ Фермантъ а намъ прѣдлежи да ѣ осмьствимъ напълно, да ѣ вѣдѣемъ и въсправимъ.

Не е лжа вече; въпросътъ за народ-дѣтъ Иерархія е рѣшенъ, но той не е свършенъ: много и много има още да ся работи врѣзъ положеніатъ основа за да ся донесара данагето; и на тѣзи работа изново призоваваме ный усердно съ-дѣйствіе на всиѣтъ задири — наши общи-ни и на всякого брата Българина.

Въпросътъ за разорѣжваніето.

Отъ шестъ години на самъ Въпро-сътъ за разорѣжваніето въ Европѣ е станалъ единъ отъ най-важнѣтъ и най-жизненнѣтъ въпросы, когто занимаватъ правительствата и народытъ въ Европѣ. Този въпросъ много патъ и повторител-

но го е разисквалъ Европейскый печатъ, като е доказвалъ голѣмътъ пагубы когто докарватъ въ веществено и правствен-ного развитіе на народытъ грамадинѣтъ *срѣжжаніе* на всику почти Европейскы държавы. Новъ поводъ за да ся иззиди пакъ на лице този въпросъ дѣде прѣди нѣколко дена разгласеното извѣстие че френското правительство рѣшило да земе прѣдначиненіето за разорѣжваніе като намалена войсковѣбраніето за 1870-тъ година съ 20 хмл. души.

Тая мѣрка, кѣтъ койкото ся рѣши да пристѣпи сегашното французско Прави-тельство, не направи никакво впечатлѣніе въ общото мнѣніе на Европѣ, което по-глядѣи на него само като на простѣ е-кономическѣ мѣрка а не като прѣдначин-аніе за едно по широко распространѣ-ніе на разорѣжваніето. Но Европейскытъ вѣстници като земагъ поводъ отъ това съземагъ пакъ въпросътъ за общото разорѣжваніе и доказватъ необходимѣтъ нуждъ на неговото рѣшеніе.

Мемориалъ Дипломатическы като спомену-ва за поменкото намаленіе на войскѣ-тъ, което рѣшило Френското правительство да направи, прилага да каже, че ако бы и други нѣкои държавы да подражайтъ този прѣмѣръ правительството имало надрѣшеніе да отиде още по-нататкъ въ този патъ.

"Колкото за насъ, казува реченныйтъ вѣстникъ, ный сметамъ тѣзи мѣрки како просто-экономическы. Траинный войскы съ станали твърдъ сѣспителны за финансиитѣ на Европейскытъ държавы. Стара-нія ся полагагъ што всяка държава да облекчи сѣспителнѣтъ таготы когто о-теготавятъ народытъ. Но срѣдствата до когто прибѣгватъ съ приврѣжнены и ни-чтожны. Правитѣ сирѣчь това което пра-вни страхлива нѣкоя рѣка кога дава срѣ-щю всякой единъ милионъ койкото ще ся плаща, по единъ златъ двадесето-франкѣ.

Но сящѣшо положеніето на работѣтъ ся оставя всякога истото, а това което го означавъ е общото смущеніе на Европейскытъ политикъ, всемирното не-довѣріе и едно вѣтрѣшно чувство за о-пасности съ когто славоблюбы нѣкои правительствата и династии въ Европѣ запина-ватъ непрестанно всемирныйтъ миръ.

Тѣй като съ работѣтъ, ный мьсалмъ че не трѣба да очакваме отъ никое пра-вительство нѣкое важно разорѣжваніе.

Кабинетитѣ, като ся докарватъ масте-рски, мѣчатъ ся да въврѣгъ прахъ въ о-читъ на публикѣтъ въ надеждъ уждъ че ще направятъ по-добро правственного имъ положеніе; но тѣ неше могатъ да прогласѣтъ и да ся занимагъ дѣйствително законно съ намазеніето на военныйтъ силы когто съ въ дѣйствіе, освѣнъ въ който день вы-сѣящитъ въпросы ся разврѣжатъ съ по-рѣжъ разумности отъ кабинетитѣ, когто т. е. Бисмарковътъ германизмъ ся рѣспу-хне за въздухъ като балонъ, когто царъ Вилхельмъ ся напусни отъ нѣдѣ-тъ да ся провъзгласи Германскый импе-раторъ, а царьтъ (Русскый) отъ да иска да принесе дѣтнѣтъ си палаты на брѣ-гъветѣ на Босфоръ." (отъ *Некрологъ*)

Нашето мѣсто.

На често четеми съ любонитство въ народныйтъ наши журнѣлы за съставеніе на Женскы благодѣтели Дружества, за под-държаніе на дѣтци да ся вситѣгаватъ и образуватъ чрезъ науката, глѣдами сло-собны и достойны за това свято дѣло учители да ся непровокиратъ чрезъ Вѣ-стничкытъ съ поучителны и ірзѣсненителны словца отправени камъ свонитѣ сестры за

подбужденіе и поощреніе на женскія полъ да слѣдува редовно и дѣтелно пакъ на просвѣщеніето; зашто е забѣ-лзано и добръ доказано, че само то-гава може единъ народъ да бжде честитъ, образованъ и просвѣщенъ, когто ся при-говѣятъ добры майкы, а тѣ ше огрѣ-панѣтъ достойны сынове на отечеството въ.

Съ похвала са обрѣщатъ както тѣзи наши съ благородныи идеи Българкы та имъ казвамъ: Достойны сте за уваженіе сътъ учената публика; зашто сте избрѣли най-правныа и истинныйа патъ, който води единъ народъ камъ добра бѣдучность. По-жало ми е пансиона, като неша съ что да ся похвалѣтъ средъ разумната публика съ *нашемо мѣсто* въ това отношеніе. Дѣвч-ческыгъ ни училища лежатъ въ мъртво положеніе, учителкыгъ ни простичны и не способны както са изскува за това вы-соко и деликатно прѣдприятіе. Учителкыгъ ни, ако и да съ дѣвчѣты и безгрѣшны отъ житейскы попеченія, пакъ не успѣва-ватъ точно высоката си дължность споредъ силата на познания си: они глѣ-даютъ свонитѣ частны работы, прѣденъ, тѣ-канье, спованье и плетѣнье чорѣца, и никой нито отъ граждѣнскы ни, нито отъ поченныгъ ни съграждѣны не отхождатъ да ги посѣтъгъ и наггѣдѣтъ какъ си изврѣ-шатъ дължность-та върху поврѣннѣтъ тѣтъ невинны дѣца за въспитаніето имъ: Въ дѣвическыгъ ни училища са бройгътъ *толкови дѣвчѣты* отъ възраст 8-15 години.

Сичкото нѣтъ ученіе са състои въ о-динъ само простѣ прочитъ, и нищо по-вече, ни нѣкое рѣколѣбье даже.

Чувството на женскыѣ нашъ полъ, (неожидъ похвали тѣрдѣтъ и мѣжскыѣ), въ учебна часть е съвѣтъ заспало; по-ако ги го изгледѣшатъ въ наичкѣтъ нѣтъ форма, нищо не е предъ тѣхъ една бла-городна госпожа Европейка: Платоны отличны, мангѣла искусство раскрѣпены, ка-пельны първъ нумерь, наиччѣны и укра-сены съ искусны перъ, елмазены цвѣтъгъ забодены върху мангѣлата, верпѣщи златны и сребрьны съ добры часовницы про-висены отъ горѣ на прѣдѣстното облекло, прѣсѣтъгъ на рацѣтъ нѣтъ украсены съ прѣ-стены обкованы съ брилѣнты първо ка-чество тоже и научны нова мода Китай-ска, рѣжвичкы на рацѣтъ нѣтъ отъ най-искусната френска фабрика. Съдователно за дѣлка нашитѣ госпожи нищо не ща-дѣтъ и тѣй редовно си слѣдоватѣтѣ на-кѣта като че са го чели на правило въ граматиката на мода; а тѣхнѣтъ мѣ-жѣ съ потури и абы отъ двѣтъ три годи-ны и дѣто съдѣятъ и станѣтъ все са оплакватъ че каръ нема, успѣны години, безъ да примѣсѣтъ че печатащѣ нѣтъ са губи въ лука на женытѣ имъ, тѣй както са губы водата на една рѣка въ пыск-ливата пустина на Сахаръ въ Аерка.

Въ нашето мѣсто като са събрѣратъ на едно мѣсто 3-4 жени или момѣ, други разговорѣ не отварѣтъ освѣнъ рѣчь-та мода, кой колашъ сега новъ излѣзълъ, кон басмаляны са по-отличны, кои кеда ся днесъ най-на мода, зарѣдава една поѣда нѣ-шо една лира, то бѣло днесъ бабѣ, че едѣ на кой мѣжъ ѣ ще ѣ донесе цѣло облекло нова мода отъ *тамъ и тамъ*, нѣче едѣ коя толкова хыляды гр. прикѣ ѣ давъ баща ѣ отъ какъкъ видъ постелькы и сеж-дове и пр. Дѣто да съ и колкото и да траятъ разговоры на тѣзи наши мѣко-ны по облеклото, а мѣконы по знаніе, въ разговоритѣ за нищо друго ни рѣчь нѣма да чувѣтъ, нити ѣ най-далко понаѣваніе за милыгъ имъ рѣжбы а най-вече за мѣ-кыгъ. И какъ можешъ да чакашъ да чу-

Народна библиотека Цариградъ

— Г-жа Блуенц, прибави тя, бже се назова на път
и мисля, че не съм сполучил при неж; на-
против исках да покажя хладнокрвие и в де-
лността на свадбата й даже; а сърцето ми, кой
ще да го види? И тъй писах само на Г. Ло-
вепена че, поже е възможно поради някои ма-
нотин да не събдувам да стоя тук, желаях
да ми напираше друго нкое място, нека бл-
де по-малко печално, по-независно.

На утривният ден отлох при господжы-
ть Дирокъ, г-жо, г. Белявнъ на пріе утино;
поздравих господжытъ до колкото можахъ съ
весело лице; разужва ся че нищо си непоуд-
ряхмы за минялото. Г-жа Дирокъ ми ся видъ
смутенъ и замисленъ, а г-жа Маргарита нансти-
на малко раздражена още, но благосклонна,

)(181)

)(181)

пнълъ отъ болестъ; но това поне отдаде ми о-
срящането на животътъ, и първо днесъ слбтъ
три недѣли осъщавя дързновение да отворя дне-
вникътъ си и да земя перо.

Слвтъ това удоволствие шо ми дадохъ, по-
мисляхъ ся че нѣмахъ вече причиня да напуштамъ
поне тъй круто едно таквозъ място и нужды по-
зованія които ся мячно заплалятъ. Не бже правдо-
дно да напусжъ едно място което поскахъ не само
за шойтъ интересъ но за интересътъ и на другото,
и да го напусжъ, защото тръбваше да ся боржъ
състрдания съвсѣмъ частны, и то създадени отъ
нѣята слббостъ. Освѣнъ това нежелаяхъ да оставя
г-жа Маргаритъ съ единъ таквъзъ мисль че съмъ ся
жакляхъ, защото „не съмъ сполучил при неж; на-
против исках да покажя хладнокрвие“ и в де-
лността на свадбата й даже; а сърцето ми, кой
ще да го види? И тъй писахъ само на Г. Ло-
вепена че, поже е възможно поради някои ма-
нотин да не събдувамъ да стоя тук, желаяхъ
да ми напираше друго нкое място, нека бл-
де по-малко печално, по-независно.

На утривниятъ денъ отлохъ при господжы-
ть Дирокъ, г-жо, г. Белявнъ на пріе утино;
поздравихъ господжытъ до колкото можахъ съ
весело лице; разужва ся че нищо си непоуд-
ряхмы за минялото. Г-жа Дирокъ ми ся видъ
смутенъ и замисленъ, а г-жа Маргарита нансти-
на малко раздражена още, но благосклонна,

)(188)

)(181)

— На разо сърдце, господже, на какъ ще имате
— Имамъ намърение . . . да изля до сръдцятъ
на Блюенцъ. — И ми показъ се бжъть ся ми г-
проджъ, че не сте го посѣтили никога.

— Никога, господже. Много патъ съмъ не-
кажъ, но не знамъ и азъ защо не съмъ го направялъ.
— Дирокъ кой е тъй; но поже е тълко рече
тръба да карамъ по-бържъ. И азъ обрѣнахъ
коя и трѣнжамъ на трѣхъ.

А които които къдежъ, азъ си прѣвар-
лахъ прѣзъ юлтъ примчяжъ на тъй невдалбо
патрѣние, което не ми ся вижаше неврѣдъмыс-
лено. Мисляхъ ся че врѣмето и разжѣтѣта
се наваяли първото впечатленіе на коветѣтъ
противъ мене; и че възможно е, да ся е удемъ-
нила въ лѣжытъ на г-жъ Блуенцъ, та да ся по-
трѣжыла да ся срѣне съ мене безъ да ся по-
аже че го е направяла нарочно, и тъй да ми
даже уговетореніе.

Това като ся разжискахъ, много вижамъ о-
брѣнахъ върху пѣлъ-тъ на тъй на странно не-
тъване. Много патъ бжъхъ чувалъ че сръдцятъ на
Блюенцъ е отъ най-любопытнѣтъ развиванія на о-
нова място, и колнѣтъ минуваяхъ прѣзъ сръдцятъ
ми прѣзъ дурѣйтъ патъ, който отива отъ Левъ
и Жозефетъ къмъ морето, съ несомно око зачухъхъ
разбрънатѣ грмакъ които отъ днѣщъ ся ви-
жаше като една голѣма канара.

— Чувствата ти са глупост! — Ако и да не си че-
сти едърствата в, но пак не полагаш.

1-вият Омошор.

И като наглед остана в глупостта въпреки това.

— Утре без друго.

И. Максиме, утре ще си ямим, аз!

но, каквато беще, забравях че се провалява

плате връмето

ко слеза очна на г-жа Елукен? Или си си поми-

това е за въ работи

вещ, аухояхте сте и минае дараваши; всяко

жене. Забравте всичко това. Мислте сте, хуба-

ва да спомогнете

и някога е възможно по-притиче, но г-жа

не биде възможна тукъта навсякъде и дръж

къ, — — — — —

II като стана, отиде как да полагаш аз в

обезпечен притиче, дайте ми и пет рубли

голдър?

каже и неговите

плате и не. Но ако им им попоно каква възможна

както неговите да има да ги отпача за да ги да

плате и не. Но ако им им попоно каква възможна

както неговите да има да ги отпача за да ги да

плате и не. Но ако им им попоно каква възможна

както неговите да има да ги отпача за да ги да

плате и не. Но ако им им попоно каква възможна

както неговите да има да ги отпача за да ги да

плате и не. Но ако им им попоно каква възможна

както неговите да има да ги отпача за да ги да

плате и не. Но ако им им попоно каква възможна

както неговите да има да ги отпача за да ги да

плате и не. Но ако им им попоно каква възможна

както неговите да има да ги отпача за да ги да

плате и не. Но ако им им попоно каква възможна

както неговите да има да ги отпача за да ги да

всичко конете си и да се задоволява да ги по-

и ми остана който ми конете, да

Понеже знае че се намира тук на друго място

забравиха парчета дръвца, да върже ватр.

накато се стигат слябъта; ако некакто да

то аз некаквах виевгилата си, само възми-

— До Авелс, казва ми г-жа Маргарита на коя-

привърсана първия ашерни спят пръбъчепе сляб.

да си некаквах възмишните стъпане да

забравиха първо да неговите чуломини остана

както си некаквах възмишните стъпане да

онго некаквах възмишните стъпане да

едини неговите стъпане да некаквах възми-

— У — — — — —

да некаквах възмишните стъпане да

едини неговите стъпане да некаквах възми-

— У — — — — —

да некаквах възмишните стъпане да

едини неговите стъпане да некаквах възми-

— У — — — — —

да некаквах възмишните стъпане да

едини неговите стъпане да некаквах възми-

— У — — — — —

да некаквах възмишните стъпане да

едини неговите стъпане да некаквах възми-

— У — — — — —

да некаквах възмишните стъпане да

едини неговите стъпане да некаквах възми-

— У — — — — —

да некаквах възмишните стъпане да

едини неговите стъпане да некаквах възми-

— У — — — — —

да некаквах възмишните стъпане да

едини неговите стъпане да некаквах възми-

Прѣз онзи ден както и прѣз слѣдующитѣ
касаше ми се сърдцето отъ единъ видъ мажы на
кото нападеніето прѣдвѣдяхъ, но не си възбра-
зихъ и болѣзненныя подробности. Свадбата щеше
да стане слѣдъ единъ мѣсецъ и приготвенія ста-
вахъ на бърже. Г-жа Преве пращаше редовно всякой
денъ сутриня цѣвта, свилены тканія, елмази, и
други украшения ся стичахъ непрѣстанио, и вса-
кой вечеръ си излагахъ въ стѣйтъ за да ги гле-
дать и да имъ ся чудятъ прѣятелкы. Кавяхъ и
мене всакого да давамъ мнѣшното си за тѣхъ, а
най-вече г-жа Маргарита която ся жестоко у-
порство и съ посочваніе изискваша моятъ съвѣ-
тъ. А пакъ азъ усърдно ся покоравахъ, и като
са вращахъ на стѣлпѣтъ си, земахъ съдражкѣ
кърпѣ, който съ опасность на животътъ си бѣхъ
избавилъ и съ нежъ отгивахъ съзвѣтъ на очитъ
си. Слабость достойна за обещаніе! Но що да
са прави? Обычамъ ѣ! Навѣтьте, враждебность-
та, непоправими погрѣшкы, нейната гордость и
и моята разделятъ ны за всегда. Тѣй да е, но
могатъ ли да възбранятъ и на сърдцето ми да жи-
вѣ имъ да увере като обожава нежъ и самъ нежъ?

Когато за Бевлана азъ го мризахъ, защото
като имаше простѣ душъ но неуредителъ не е
достойна за умышъ Можашъ безъ да лицедрѣ-
стувашъ да прѣмжъ устрѣята на площадкѣтъ
неговѣ благосклонность и да прѣмжъ дружбѣтъ
му; но ако той не быше достоинъ за умышъ

силы разговорѣтъ прѣстанѣ. Слѣдъ малко едно по-
мѣлчаніе,

— Господине, рече ми г-жа Ларокъ съ единъ
състрадателенъ гласъ, не трѣба да ся доврѣва-
те на кого какъ случи.

— Да ся доврѣвамъ ли г-же! Не вы разби-
рамъ; защото, освѣнь г-жа Порое, никой другъ
тука не е чулъ нито едикъ думъ повѣрителна отъ
уста ми.

— Горкана си! извика, искамъ да го вѣр-
вамъ вѣрвамъ го но не стага само
това.

И понеже ся завържъ г-жа Елукенъ ный мѣ-
кнѣхъ.

На утрѣшній денъ, сирѣчь вчера, тръгнахъ
съ конъ рано да идѣ да ся намѣрихъ на едно мѣ-
сто гдѣто имахъ да съкатъ дръвѣ. Частьтъ какъ
четыри при-вечеръ като ся вращахъ намѣрихъ ся
внезапно спрямо г-жѣ Маргаритѣ. А когато си
пригтовяхъ да ѣхъ поздравѣ и да си заминахъ, ти
спрѣ коня си и, — Прѣкрасенъ денъ, господине,
ми рече:

— Прѣкрасенъ, господине. На расхоль ти ще
идете?

— Ей. Не искамъ да изгубѣхъ послѣднитѣ дни
на независимость-тъ си, и тичамъ; а може да ти-
чамъ повече отъ когаото трѣба, защото слябъ съв-
сѣмъ сама Аленъ си имаше работѣ Мер-
вонъ е хромъ Искате ли да го заминѣте?

